

■ «Εἶχα κέντρο διασκέδασης...»

**«Ἡ ὁμορφιὰ τῆς μετάνοιας αὐτῆς τῆς γυναίκας
ἔμεινε ἀνεξίτηλη στὴν μνήμη μου...»***
Τὸ Ἔλεος τοῦ Κυρίου μᾶς καταδιώκει

Τὸ γεγονός τὸ ἀφηγήθηκε μία ἐθελόντρια ἀδελφὴ Νοσοκόμα καὶ συνέβη στὸ παλαιὸ Νοσοκομεῖο τῶν Πατρῶν, στὸν «Ἅγιον Ἀνδρέα».

«Περὶ τὸ 1968-69 ἔκανα τὴν πρακτικὴ μου ἐξάσκηση στὸ παλαιὸ Νοσοκομεῖο τῶν Πατρῶν ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ Κάστρο. Ἡ κατάσταση βέβαια ἦταν θλιβερὴ ἀπὸ κτιριακῆς πλευρᾶς, παρ' ὅλες τὶς φιλότιμες προσπάθειες τοῦ λιγοστοῦ νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ καὶ τῶν ιατρῶν.

Ἐμεῖς οἱ ἐθελόντριες βοηθοῦσαμε ὅσο μπορούσαμε τὶς μόνιμες ἀδελφές καὶ συγχρόνως ἐξασκούμεθα.

Ἐνα ἀπόγευμα τοῦ Δεκαπενταύγουστου, καθὼς μπῆκα στὸν θάλαμο τῶν γυναικῶν (μὲ 25-30 κρεβάτια!), εἶδα μία μεσόκοπη γυναῖκα νὰ πηγαίνει παραπατώντας πρὸς τὸ κρεβάτι της καὶ ἴσα ποὺ πρόλαβε νὰ πέσει ἐπάνω του ἡμιλιπόθυμη καὶ κατάχλωμη. Ἐσκέπαστη καὶ μισόγυμνη δὲν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ τραβήξει τὸ σεντόνι ἐπάνω της!

Τὴν πλησίασα, τὴν σκέπασα καὶ στεκόμουν ἀπὸ πάνω της κοιτώντας τὸ χλωμὸ πρόσωπό της ποὺ ἦταν ἰδρωμένο. Τὴν εἶχε περιλούσει κρύος ἰδρῶτας! Φαινόταν ἀρχοντικὴ καὶ ὁμορφὴ γυναῖκα. Πλησίασα στὸ αὐτὴ της καὶ τὴν ἐρώτησα ἂν θέλει νὰ τὴν βοηθήσω σὲ κάτι.

Ἀντὶ γιὰ ἀπάντηση, ἄπλωσε τὸ χέρι της καὶ μοῦ ἔβαλε μὲ κόπο μέσα στὴ φούχτα μου ἓνα τσαλακωμένο κιτρινωπὸ

χαρτί, χωρίς νὰ ἀνοίξει τὰ μάτια της.
Μόνο μοῦ ψιθύρισε:

- **Σ**ᾶς παρακαλῶ, διαβάστε τό μου!

Ξεδιπλώνω τὸ χαρτάκι καὶ τί νὰ δῶ!

Ἦταν ἓνα κομμένο φύλλο, προφανῶς ἀπὸ κάποια “Σύνοψη” ἢ “Ὁρολόγιο” καὶ ἐπάνω ἦταν τυπωμένος ὁ πεντηκο-
στός **Ψαλμός**, ὁ **Ψαλμός τῆς Μετανοίας**, τὸ “**Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου...**”!

Ἀρχισα χαμηλόφωνα νὰ τῆς τὸν διαβάζω κοντὰ στὸ αὐτί της:
“**Ἐ**λέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημα μου...”. **Κ**αθὼς προχωροῦσα τὸ διάβασμα, πρόσεξα μὲ συγκίνηση πὼς ἀπὸ τὰ κλειστὰ μάτια της ἔτρεχαν δάκρυα, ποὺ κατρακυλοῦσαν καὶ ἔβρεχαν τὸ μαξιλάρι της...

Ὁταν τελείωσα, ἄνοιξε τὰ μάτια της, εἶχε λίγο συνέλθει, καὶ μὲ ἐκπληξη εἶδα δύο γαλάζια παιδικὰ μάτια κατακάθαρα καὶ λαμπερὰ νὰ μὲ κοιτάζουν ἥρεμα καὶ ταπεινά. **Ἀ**μέσως δέ, χωρίς δυσκολία, ἄρχισε νὰ μοῦ λέει μὲ μεγάλη συντριβή:

- **Ἀ**δελφή, εἶμαι πολὺ ἁμαρτωλή! **Εἶ**χα κέντρο διασκεδάσεως καὶ ... καταλαβαίνετε. **Ὁ**μως μετάνοιωσα εἰλικρινά. **Δ**ὲν ξέρω ὅμως ἂν ὁ Θεὸς μὲ συγχώρησε...

Τότε τὴν ἐρώτησα:

- **Ἐ**ξομολογηθήκατε; **Κ**οινωνήσατε;...

Μοῦ ἀπάντησε καταφατικά. **Τ**ότε, μὲ μιὰ θεία παρόρμηση ποὺ εἶχα ἐκείνη τὴν στιγμή, τῆς εἶπα μὲ ὅση πίστη διέθετε ἡ νεανικὴ μου ψυχὴ, ἀλλὰ καὶ μὲ ὅσα εἶχα διαβάσει στὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο:

- **Κ**αὶ βέβαια σᾶς συγχώρησε ὁ Χριστὸς μας!... **Ἦ** ἄφεση σᾶς δόθηκε μέσα στὸ Μυστήριό τῆς ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως. **Μ**ὴν ἀμφιβάλετε γιὰ τὸ Ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Ἐπρεπε νὰ ὑπῆρχε ὁ τρόπος νὰ ἀποθανατιστοῦν οἱ λάμπεις τῆς χαρᾶς ποὺ φάνηκαν μέσα στὰ γαλάζια μάτια της. **Χ**αρά, χαρά, πλημμύρα χαρᾶς!

Συγκινήθηκα καὶ τῆς εἶπα, ἐνῶ ἀκουγόταν ἀπὸ τὸ ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους ἡ Παράκληση τῆς Παναγίας:

- **Κ**άνετε ὑπομονή, νὰ γίνετε καλὰ καὶ νὰ πᾶτε νὰ ψάλλετε καὶ ἐσεῖς στὴν Ἐκκλησία.

Μοῦ ἀπάντησε ἥρεμα καὶ ξεκάθαρα:

- **Δ**ὲν πρόκειται νὰ ζήσω. **Τ**ὸ γνωρίζω. **Ἐ**χω καρκίνο σὲ ὅλη τὴν κοιλιὰ. **Θ**ὰ πᾶω νὰ ψάλω ἐπάνω, στὴν Ἐκκλησία τ' Οὐρανοῦ!

Τὸ εἶπε τόσο εἰρηνικά, σχεδὸν χαρούμενα, ὥστε μὲ ἐξέπληξε.

Πράγματι, ὅταν πῆγα στὸ Νοσοκομεῖο τὴν ἐπομένη ἐβδομάδα, τὸ κρεβάτι τῆς ἦταν ἄδειο! **Εἶ**χε τόση συντριβὴ καὶ τόση μετάνοια, ὥστε δὲν ἀμφιβάλλει κανεὶς πὼς θὰ βρῆκε Ἐλεος ἀπὸ Ἐκεῖνον, ποὺ θυσιάστηκε γιὰ νὰ σώσει τὸν κάθε ἁμαρτωλό. **Ἡ** ὁμορφιὰ τῆς μετανοίας αὐτῆς τῆς γυναίκας ἔμεινε ἀνεξίτηλη στὴν μνήμη μου...».

(*) Ἐκφράσεις τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ἔκδοσις Ἱερᾶς Γυναικείας Μοναστικῆς Ἀδελφότητος Παναγίας Βαρνάκοβας, Εὐπάλιο Δωρίδος Φωκίδος 2009.

● Ἐπιμέλ. ἡμετ.